

Een Incareis

Naar aarde en hemel

Een Incareis

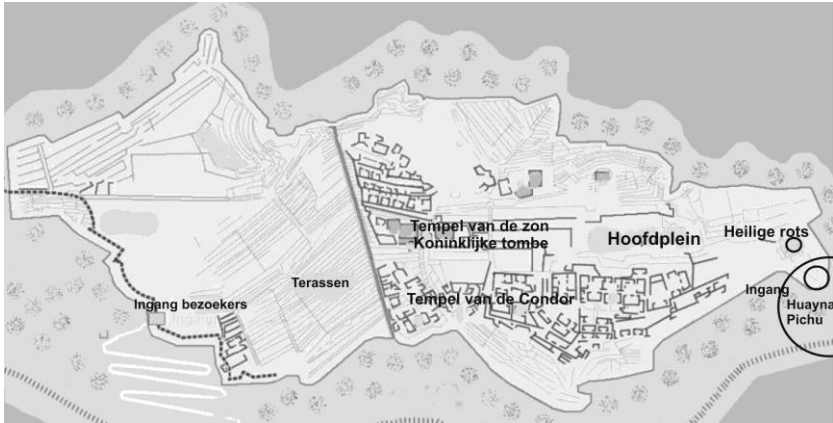
Naar aarde en hemel

Peter Geraedts

Schrijver: Peter Geraedts

ISBN: 9789463863834

© Peter Geraedts. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook gekopieerd of openbaar gemaakt worden door derden zonder toestemming van de schrijver.

Macchu Pichu

Doelbewust had Juan 21 juni, de dag van de zonnewende, gekozen om de tocht naar Machu Picchu te maken. Zijn verlangen om de energie en cultuur van de oude Inca's zo zuiver en intens mogelijk te ervaren, was alsmaar gegroeid. Deze heilige Incastad leek hem uitermate geschikt daarvoor. Juan had er al veel over gelezen en had enkele sjamanistische ervaringen gehad. Ook dromen waarvan hij zich vaag herinnerde dat ze iets met Machu Picchu te maken hadden. En op een gegeven moment moest hij dan gaan.

Vooraf had Juan bezoeken gebracht aan de Inca vesting Sacsayhuaman bij Cuzco en had hij de nacht doorgebracht in een hostel in Aguas Calientes van waaruit de bussen naar Macchu Pichu vertrekken. En nu was hij er! Eindelijk! Hier had Juan jarenlang naartoe geleefd. Hij voelde blijdschap dat zijn ontwikkeling hem hiernaartoe had geleid. Maar nu hij aan de rand van de eigenlijke citadel stond, terwijl toeristen om hem heen liepen, leek het alsof iets hem desondanks tegenhield. Een subtiel gevoel, maar toch waarneembaar. Alsof hij tegen een muur van afwerende energie botste. Juan had dat ooit eerder meegemaakt bij zijn bezoek aan Stonehenge.

Een toerist liep tegen hem aan, omdat hij midden op het pad was blijven staan. Wat kwamen al die toeristen hier eigenlijk doen? Wat kwam hij hier doen? Iets anders dan hij veronderstelde? Wat was zijn diepere reden voor dit bezoek? Weliswaar was hij al enkele jaren actief bezig met sjamanisme, maar een voelbare connectie met de erfenis van de Inca's had hij nog nauwelijks ervaren. Juan had een verwantschap met die cultuur. Maar die had hij eerder ook bij Tibet, Egypte en China. Was er een gemeenschappelijke factor in al die oude culturen die hem boeiden of vertegenwoordigden ze fases in zijn eigen bewustzijns groei? Hij dacht aan zijn langzame verandering in zijn denken en voelen, aan het gegroeide vertrouwen in zijn intuïtie. Hij voelde zich nu verantwoordelijk voor zijn omgang met medemens, wereld en natuur. Daar was hij blij mee, omdat verschillende aspecten van de huidige maatschappij hem steeds meer bezwaarden. Eenvoud, eenheid en betrokkenheid waren belangrijk voor hem. Dat had hem op het pad van het Inca sjamanisme gebracht, omdat dat het pad is van het hart, van balans en harmonie, van wederkerigheid op elk gebied.

Machu Picchu maakte een enorme indruk op hem. Hij was niet alleen verbaasd over de Incastad maar vooral over de ligging. Een stad omringd door diepe dalen en vele hoge bergen. Hoe was het mogelijk dat op deze plek en op deze hoogte zoiets gecreëerd kon worden? Deze plek was voor hem een hoogtepunt van natuurlijke schoonheid. Maar waarom dit gevoel van weerstand? Juan liep naar een van de terrassen op de berghelling en ging op de rand zitten. Hij keek rond naar alle gebouwen en vooral ook naar de bergen, bij de Inca's Apus genoemd. Er ging een betoverende invloed van hen uit. Hij realiseerde zich ineens, dat zij volgens de Incatraditie hier de wachters waren! Hij stemde zich gevoelsmatig af op de bergen en sprak hen in gedachten toe. Hij toonde eerbied en vroeg toestemming om hier te

mogen zijn en vroeg hun hulp om alles zo intens mogelijk te mogen ervaren. Dat ritueel had hij bij zijn opleiding geleerd. Kennelijk was dat een onderdeel van zijn komst hier. Juan had een denkbeeldige poort door te gaan om de verbinding te leggen tussen zijn energie en verlangen en de energie van de oude kennis en -wijsheid van de Inca's, waarvan de gebouwen en de omgeving hier doordrenkt waren.

Nadat het contact met de wachters tot stand was gekomen, voelde Juan zich energiever. De weerstand had weer plaats gemaakt voor blijdschap en hij kon onbevangen rondkijken naar wat zich aan zijn oog liet zien. Naar het huis van de poortwachters hoog op een bergpunt vanwaar hij een schitterend overzicht zou hebben van het gehele terrein. Naar de orde en regelmaat van de gebouwen. Naar de balans tussen natuur en gebouwen. Wat was voor hem de beste manier om deze stad te bezoeken? Aansluiten bij de toenemende stroom toeristen was een optie. Maar of hij daar blij van werd? Juan koos ervoor om intuïtief zijn weg te gaan. Een intuïtie die zich uitte in een vibrerende tinteling in zijn lichaam als hij ergens was, waar hij op dat moment voelde te moeten zijn. Hij dronk wat water, liet zijn blik over Machu Picchu glijden om zijn intuïtie verder te activeren en nam een smal pad tussen de gebouwen door. Zijn gevoel was zijn kompas. Vele muren, doorgangen en trappen verder stond hij ineens voor de tempel van de Condor, de heilige vogel van de Inca's. Hier moest hij kennelijk eerst naartoe voor zijn beleving van Machu Picchu. Op de grond voor hem lag de uitgehouwen voorkant van een Condor. Zijn blik was naar het Oosten gericht. In deze combinatie van natuurlijke steenformaties en zorgvuldig geconstrueerde muren leek het alsof de Condor bij zijn landing dwars door de tempelmuren heen was gevlogen. Toen er even meer ruimte kwam tussen de toeristen, ging hij voor de kop van de Condor staan en hief zijn

armen naar de bergen in het Oosten. Net op dat moment kwam de zon boven een berg uit en veroorzaakte een boeiend spel van licht en donker. Enkele mensen die net wegliepen draaiden zich om en kwamen weer terug. Verbaasd over dit toeval. Omdat hij verlegen werd van de aandacht die hij op zich had gevestigd, liep hij naar de rotsen tegenover de Condor en ging er zitten met zijn ogen dicht. In zijn geest zag Juan een Condor cirkelen hoog boven Machu Picchu. Hij daalde via de voorkant van de tempel in zijn richting. Tot zijn verbazing voelde hij fysiek de tik van zijn snavel op zijn hoofd. De kus van de Condor, ging er door zijn gedachten. Hij werd er heel blij van.

Midden in Machu Picchu ligt een heel grote open plek, het hoofdplein. Daar was hij naar toe gelopen. Hij stond in het midden en voelde een sterke aardende kracht. Zijn lichaam werd zwaar. Om het draaierige gevoel in zijn hoofd kwijt te raken ging hij zitten. Hoe lang hij daar gezeten had, wist hij niet. Hij werd weer helder toen er een groep luidruchtige toeristen vlakbij stond, die hem kennelijk zo wilde fotograferen. Lachend stond hij op en liep naar het aangrenzende heilige plein. Een ruime plek van glad gehouwen steen waar je een open zicht hebt op de vallei van de Urubambarivier en de bergen erachter. Het was schitterend, maar door de vele mensen niet een plek waar hij lang wilde zijn.

Het was druk geworden. Het werd lastiger om een plek alleen te vinden, waar hij op zich wel behoefte aan had. Omdat hij zo gauw geen oplossing daarvoor zag, sloot hij zich aan bij een groepje mensen met een begeleidende gids. Hij kende de plattegrond van de heilige stad enigszins vanwege zijn uitgebreide voorbereidingen voor deze reis. Ze waren op weg naar de ruïne van de tempel van de zon. Ook bij deze tempel

weer die combinatie van natuurlijke rotsen en perfect aangebouwde muren. Ze liepen door de verschillende ruimtes, waarvan er één ronde muren had, de enige in Machu Picchu. Van de grote zaal was de bodem niet helemaal vlak. Er lag een rotsblok in, waarvan de historici zeggen dat het een altaar was om maagden te offeren. Dat leek hem niet voor de hand liggen, omdat die steenmassa vreemd genoeg bijna de ingang van de zaal verspert. Dat is geen handige plek voor een altaar. Op het moment dat hij om die steen heen liep, voelde Juan een vage tinteling in zijn lichaam. Die werd sterker toen hij met de groep de trap afliep naar de heilige koninklijke tombe, die zich in de rotsen bevindt onder de tempel van de zon. Voor hem een duidelijk signaal dat die plek belangrijk voor hem was.

De ingang bleek zich recht onder de zaal met de ronde muur te bevinden. De tombe is een soort grot en in de opening ernaartoe bevinden zich vormen die op trappen lijken. Daalden hier de doden symbolisch af naar de benedenwereld? Hij luisterde vaag naar wat de gids te zeggen had, maar was er met zijn gedachten absoluut niet bij. Zijn aandacht werd volledig opgeëist door de ingang van de tombe. Toeristen mochten er niet in want er hing een dun touwtje voor de ingang, maar alles in hem wilde wel de tombe in. Juan bleef achterin de groep en toen ze de trap weer beklommen voor het vervolg van hun geleide tour, verborg hij zich snel achter een uitstekend rotsgedeelte en wachtte af tot het stil was. Met kloppend hart liep hij het rotsgraf binnen en ging in een van de nissen zitten met zijn ogen dicht.

Aarde

1.

Toen zijn ogen aan het donker gewend waren, zag Juan de verschillend gevormde nissen in de wanden van de grot. Er schijnen mummies in gelegen te hebben. Van buiten kwam nog een heel klein streepje licht, maar reikte niet tot waar hij zat om niet ontdekt te worden. Na enige tijd zag hij een sterker wordend licht in de verre uithoek van de tombe. Het leek te zweven. Zijn tintelend gevoel werd sterker, vooral op zijn voorhoofd. Plots zag hij heldere beelden alsof er een beeldscherm was aangezet. Hij glimlachte bij de grappige gedachte dat er ook hier misschien internet was aangelegd.

De lichtende vorm groeide uit tot een kleine man met een Zuid-Amerikaans uiterlijk. Hij kwam hem bekend voor, vertrouwd zelfs. Hij wenkte Juan dat hij mee moest gaan. Kennelijk voldeed Juan aan dat verzoek, want hij voelde dat hij in beweging kwam, maar zonder zijn lichaam te bewegen. De kleine man ging hem voor naar een trap in de ruimte die naar een deur een etage lager leidde. Daar wachtte hij op Juan en keek hem nadrukkelijk aan. Juan voelde de energie van zijn blik bij zich naar binnen gaan en beantwoordde toen zijn lach. Zo zag zijn spirituele gids Matèz er dus uit. Oh zo bekend als energie maar met een tot op heden onbekend uiterlijk. Met hem durfde Juan wel door die deur te gaan. Maar naast de deur zat op een rijkversierde stoel een man in traditionele Incakledij. Matèz boog voor hem en Juan volgde zijn voorbeeld.

“Heer Huascar, hebben we uw toestemming om naar de benedenwereld te gaan?”

Hij knikte en keek toen Juan aan. Juan begreep dat ook hij zijn toestemming moest vragen. Hij antwoordde: “Ja, mijn zoon.” Hij

glimlachte om Juans gezichtsuitdrukking.

Het was een heel grote ruimte. Rond met een koepelvormig gewelf dat hoog boven hen in het schermerdonker nog net te zien was. In de muren van de ronde ruimte bevonden zich meerdere deuren, bijna allemaal voorzien van een omlijsting van smalle zuilen die een boogvormige bovendorpel ondersteunde. Er scheen een paarsachtig licht. De ruimte leek leeg, maar af en toe zag Juan in een flits enkele gedaantes voorbij schieten. Hij keek vragend naar Matèz.

“We zijn in Ukhupacha, de benedenwereld, in de zevende aardlaag volgens de Inca kosmologie. Dit is Uma Kawaq, de tempel van visie. Ze is verbonden met de regenboog en met alle andere zes lagen.”

“Gaan we die..?”

“Straks. Eerst kun je hier diverse kamers bezoeken. Aangezien je nieuwsgierig van aard bent, gaan we als eerste naar de bibliotheek. Hier ligt alle kennis van het universum opgeslagen.”

“Alle kennis van het universum! Die bibliotheek zal megagroot zijn.””

Matèz begon te lachen.

“En jij bent een moderne man die gewend is aan computers en internet? Hoeveel informatie kan er bij jullie al niet op een chip ter grootte van een speldeknop! Aangezien alles in feite energie is, kun je heel veel informatie kwijt in een kleine ruimte.”

En inderdaad. Toen ze de ruimte binnengingen, zag Juan een vorm die leek op een mandarijn. Maar nu bestaande uit heel veel kleine laagjes die met de vorm meeliepen en die elk bestonden uit heel dunne schijfjes. Een soort carrousel van cd-roms, maar dan met dunnere en kleinere schijfjes. Over die schijfjes speelden verschillende kleuren licht met elkaar alsof ze een soort lichtsymfonie met elkaar creëerden. Toen Juan om de

mandarijnvorm heen liep, kwamen er telkens andere beelden in zijn geest. Soms vulden mooie en ook pijnlijke herinneringen uit zijn jeugd zijn geest, soms beelden die hij kende van boeken en internet, maar ook totaal onbekende beschavingen, technologieën, landschappen en steden. Hij zag afbeeldingen en teksten van astrologie, sterrenkunde, wiskunde, heilige geometrie en meer. De hoeveelheid verschillend levensvormen kon hij zo snel niet tellen. Hij snapte nu wat Matèz bedoelde. Dit was eindeloos.

“Ieder mens is onbewust verbonden met de wijsheid en kennis uit deze bibliotheek.”

Is dit de visuele vorm van de Akashakronieken?”

“Zoiets. Kom, er is meer te zien en te beleven. Heb geduld. Alles wordt je op het juiste moment aangereikt.”

Hij had uiteraard nog wel vragen, maar kennelijk had zijn metgezel dat al begrepen.

Ze liepen dwars door de koepelruimte naar een openstaande deur. Juan veronderstelde dat ze naar binnen zouden gaan, maar het bleek de kamer van de kosmos te zijn.

“Stap binnen in de kosmos.”

Hij ging met enige tegenzin op zijn uitnodiging in, omdat hij nergens een pad of weg zag en hij dus kennelijk zijn voeten in het luchtledige moest zien te plaatsen. Ook nu las Matèz zijn gedachten.

“Als ik het kan, kun jij het ook.” Matèz stapte de deur door en liep letterlijk en figuurlijk de kosmos in. Even flitste het beeld van de Nazarener die over water liep door zijn hoofd. Juan liep dus gewoon in de kosmos. Nou gewoon vond hij het niet. Zijn passen waren nog steeds aarzelend.

“Waarom loop je nog en zweef je niet rond?” Matèz gaf het goede voorbeeld en als een vogel in een thermiek verplaatste hij zich verder de kosmos in.

“Waar wil je heen?”

Juan had geen idee. Hoewel. De Inca's vertellen dat het land van hun oorsprong de Pleiaden zijn.

“Gaan we daar naartoe.”

Juan moest wennen aan het telepathisch contact dat Matèz kennelijk met hem had. “We gaan een bezoek brengen aan Alcyone, de ster van je innerlijke waarheid, van de puurheid van je ziel en van de kracht van allesomvattende liefde. Het is voor jou een heel belangrijke ster. Hij verbindt je met jezelf én met Moeder Aarde, Pachamama.”

Deze opmerking gaf hem meer verwarring dan helderheid. Een heel belangrijke ster! Hoezo? Had hij hier levens gehad? Hij wist dat reïncarnatie bestond, omdat hij zich daarmee had bezig gehouden. Ook incarnaties elders in het universum en zelfs in andere dimensies, maar naar zo'n belangrijke leefplek toegaan, was toch wat anders.

“Je zult het wel zien.”

Bijna op hetzelfde moment stonden ze in een schitterend transparant landschap. Juan keek naar de uitbundig bloeiende planten die hij als plantjes in tuinen herkende. Alleen waren ze hier tientallen meters groot. Hij zag een grote koepel in het midden en kleinere koepels er concentrisch omheen. De grote koepel was omringd door een brede gracht die op vier plekken als spaken van de koepel afliepen. Ook de bruggen over de grachten waren in een strak patroon gerangschikt. Het leek een sjamanistisch medicijnwiel met de vier windrichtingen.

Ze verplaatsten zich en terwijl ze dat deden, veranderde de hele omgeving. Er was niets meer te zien van de 'stad'. Nu meanderden diverse rivieren door een heuvelachtig landschap. Matèz keek hem indringend aan. Juan knikte. Ze hadden even verderop aan de rivier een huis gezien, dat veel leek op de huizen in zijn geboorteland. Hoe dichterbij ze naderden, hoe meer zijn lijf

ging tintelen. Hij voelde dat er iets ingrijpends ging gebeuren. Op het moment dat ze de tuin inliepen, kwam er een jonge vrouw uit de deuropening. Dit kon niet waar zijn! Alsof hij zelf daar stond, maar dan als vrouw! Zijn bewustzijn veranderde. In een waas liepen ze naar elkaar toe en omarmden elkaar. Tegelijkertijd stroomden beelden van vele levens met elkaar door hen heen en voelden ze een soort versmelting, een eenheid die tot in elke vezel van hun lichamen een gelukzalig gevoel bracht. Dit was zijn tweelingziel Aloën in de meest pure vorm. Vele levens hadden ze samen gedeeld. Met vreugde, pijn, liefde, afscheid, samenzijn, met kinderen, als broer-zus, als partners, als ouder-kind. Uiteindelijk eindigden de beelden in een intens vibrerend licht en met een gelukzalig gevoel. Er ontbrak niets meer aan zijn leven op dat moment.

Juan was erg teleurgesteld en verdrietig, toen Matèz aangaf dat ze verder moesten. Aloën en hij hadden eigenlijk nog veel met elkaar te bespreken en hij wilde maar wat graag zijn geluksgevoel in verbinding met haar vasthouden.

“Alles is voortdurend in beweging in het universum. Je kunt een moment niet vasthouden, omdat het al voorbij is, omdat je al bijna onmerkbaar bent veranderd. Zelfs leven in het hier-en-nu is het streven waard maar niet mogelijk. Elk moment is het verleden één seconde voorbij en de toekomst één seconde dichterbij. Het hier-en-nu is eigenlijk een nulpunt. Je kunt je alleen focussen op de dichtstbijzijnde tijd.”

Juan slikte zijn woorden in. Wat Matèz zei, wist hij wel, maar wellicht was het mogelijk om in deze dimensie de tijd wat op te rekken. Tijd bestaat hier toch niet lineair.

“Heel even nog.”

“Jullie kennen elkaar al op aarde. Hou dat gevoel van geluk en eenheid maar vast in je geest. Ze is al in de aardse dimensie